

O carte - un dar

Ioan Popa

Mi-a motăit gândul în chip de lumânare,
vârful de condei îmi rupe rândul
și mâna stânga m-ajută-n contemplare.
Întunericul m-apasă și-mi strânge odaia,
visul ca un fum, îmi iese din casă,
zboară pe ulicioară, dar îl gonește hărmălaia...

Cam așa gândea poetul, acum o sută-și, de ani,
însă acum este surprins, bietul,
de greieri cibernetici, statici și spontani.
Odaia, acum, e-un studiu,
cu lumini albe, stelare,
atmosfera-i interludiu,
comandată printr-un click din depărtare!
Nu tu frig sau fum de sobă,
cum era odinioară,
în miros de bulz sau ciorbă,
de păstăi, și cârnați uscați pe sfoară
Se citea, flămânzi, o carte
galbenă și răntuită,
pe care bunica, oala fierbinte,
pripită...
în grabă o puneă;
și-ți notai, scriai, deoparte,
câte-o frază, ce la suflet te ungea!
Și tot ea, cu puerilă naivitate,
te-ndemna și îți spunea
(nu știu dacă să-i dau dreptate):
"cine are carte, are parte!";
însă acum este Banul, care-și face "partea" sa!

Se răsfoia...se citea...iar se citea...
și se nota într-un carnet,
însă acum, cu facilități, se ia totul de pe net.
Nu se mai scrie cu condeiul
intransigent, frumos și exigent,
ci se-apasă tasta unui "device" inteligent.
Nu se mai scrie caligrafic,
de mână, ordonat, gramatical,
ci se "chata" în viteză și-ntr-un hal fără de hal!
Nu se citește o poezie,
un ziar, sau un roman,
dar se privește, în prostie,

doar prostii pe un ecran...
Oare cultura suferă, e în stres,
în momentul actual,
ori se-ndreaptă spre regres,
înspre evul-mediu intelectual?!...

Dacă vrei să scri o carte -
o dorești ca pe-un copil -
e-o Morgana înecată în iluzii deșarte...
Pentru generația...tik tok, este un lucru inutil!
Și nu sunt doar niște mofturi
deocheate, să scri cărți - apoi uitate
prăfuite sus pe rafturi...
ca bătrânii noștri la sate...

Bucurați-vă de carte, de cultură și de arte
și-ascultați-o pe bunica, să aveți în viață-"parte"! Faceți dintr-o carte - un dar,
care se deschide...iar și iar!

[illegible]